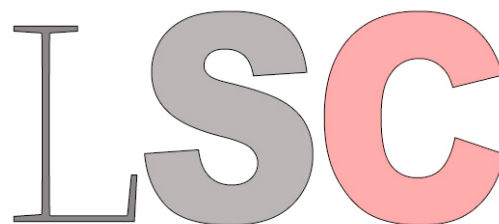

La llengua de signes catalana

La llengua de signes catalana, coneguda habitualment amb la sigla LSC, és la llengua de les persones sordes i de les persones sordcegues de Catalunya que en són usuàries.

És una llengua natural de modalitat gestual i visual que aquestes persones empren com a sistema lingüístic de comunicació. També és la llengua que fan servir les persones oïdores del seu entorn familiar, educatiu, professional i social.

La llengua de signes catalana ha evolucionat des dels seus inicis i continua evolucionant constantment. Interactua amb altres llengües de signes i orals, rep influències i incorpora progressivament conceptes i nous signes d'acord amb la societat del coneixement i la comunicació actuals.

No hi ha una llengua de signes universal, sinó que al món hi ha més de 200 llengües de signes diferents que reflecteixen la diversitat lingüística, cultural, social i identitària de les persones que les utilitzen.

A l'Estat espanyol n'hi ha dues: la llengua de signes espanyola (LSE) i la llengua de signes catalana (LSC). La Llei 27/2007, de 23 d'octubre, les va reconèixer legalment, cadascuna en el seu àmbit d'ús. Les persones que fan servir la llengua de signes com a mitjà de comunicació a Catalunya ho fan amb la llengua de signes catalana, és a dir, que en la llengua de signes no es produeix un règim de bilingüisme equiparable al de les llengües orals parlades al mateix territori.

Normativa

L'Estatut d'autonomia de Catalunya (2006) va ser el primer text normatiu autonòmic que va incorporar l'LSC (article 50.6), i encomana als poders públics la garantia d'ús i la importància de la seva protecció i respecte.

La Llei 17/2010, del 3 de juny, de la llengua de signes catalana regula, entre altres aspectes, el dret d'ús, l'aprenentatge, la docència, la recerca i la interpretació. Estableix també quina és l'autoritat normativa i la creació d'un òrgan estable de participació social en les polítiques lingüístiques relacionades amb aquesta llengua.

Normalització

Des del 2004 l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) dona suport a tot un seguit d'iniciatives de recerca i difusió d'aquesta realitat lingüística i cultural, i intervé activament en el seu procés de reconeixement legislatiu tant en l'àmbit català com en l'estatal.

Amb la Llei de la llengua de signes catalana del 2010, l'IEC ha esdevingut l'autoritat normativa d'aquesta llengua que en promou la recerca i n'ha d'establir l'estàndard.

La Secció Filològica de l'IEC ha incorporat l'LSC com un objecte més de la seva activitat científica i col·labora regularment amb la Federació de Persones Sordes de Catalunya (FESOCA) i amb les universitats en activitats de recerca i promoció de l'LSC.

Vocabulari bàsic de la llengua de signes catalana

El Departament de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya ha elaborat, amb l'assessorament de la Federació de Persones Sordes de Catalunya, un [vocabulari bàsic de la llengua de signes catalana](#) de caràcter divulgatiu.